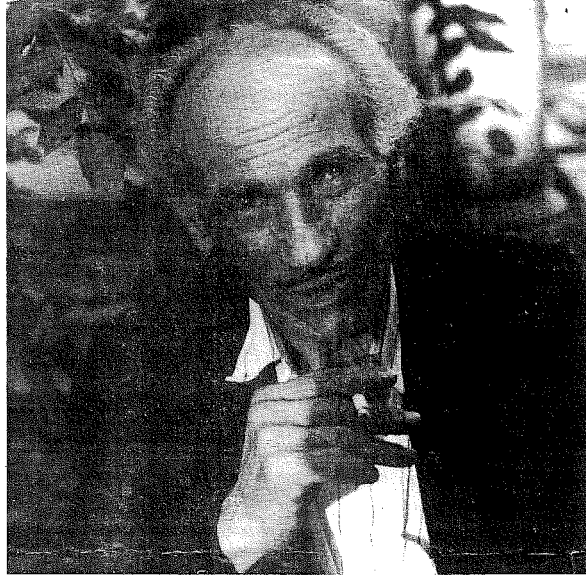

Öyle Bir Adam

SUPHİ CANSIN

Bundan önceki yazımızı, İstanbul'a ve dünyaya teşrif etmek üzere olan bir çocuğu karşılamak üzere acilen Cerrahpaşa'ya vasıl olmam gerektiğini belirten bir cümle ile noktalamıştık. Netice olarak bir statü değişikliği ile karşınızdayım; sizin de tahmin ettiğiniz gibi artık bir 'baba'yım. Doğrusunu isterseniz, baba olmak çok ilginç sonuçları da beraberinde getiriyor.

Bana kalırsa olayın iki farklı boyutu va ; Bunlardan birincisini bir fani olarak Allah'ın sonsuz mucizesi karşısında duyduğunuz hayranlık oluşturuyor. Çünkü mucizenin somut sonucunu kucagınızda görüyorsunuz. Gülümseyen küçük bir adam... Hadi afişe edelim; Emir Behram. İkinci boyut ise olayı öğrenen diğer fanilerin, yani ahabab-ı yârânın sizi tebrik bombardımanına tuttukları anda kapıldığınız bir takım salakça duygular... Salakça diyorum ve almıyorum. Zira kainatın sonsuz dönüşümü içinde bireysel tarihimize ilişkin bir olayın abartılarak size yansıtılması durumunu içeren bu muhibban-ı tfl eksenli tebrik hareketi sizi bir an gaflete düşürerek 'yahu, ben neler yapmışım' gibi bir algılama boşluğuna da düşürebiliyor. Bence, ahabab-ı yârân, çevresinde vuku bulacak yeni doğum olayları karşısında 'baba' olan fanileri tebrik ederken, kantarın topuzuna biraz dikkat ederek, algılama boşluğu değil de, algılama hoşluğu oluşturacak bir yaklaşımla konuya eğilseler sanıyorum daha güzel olur. Bununla beraber kapımızın, dost tebriklerine yirmi-

dört saat açık olduğuna da ekleyerek bu bahsi şimdilik kapatmanın yerinde olacağını düşünüyorum ve İstanbul'a dönüyorum.

Efendim, önceki yazımızda İstanbul'un çılginlarına ilişkin bir girizgâhta bulunmuş, ancak yazının kazandığı veche itibarı ile başka mecralara sürüklenmiştik. Şimdi yeniden bu çılginlar mevzuuna dönmek istiyorum. İlk akla gelenler arasında Neyzen Tevfik gibi ünlüler varsa da, şehir içindeki asıl renkliliği oluşturan isimler belki de yalnızca belli bir çevrenin tanıdığı isimlerdir. Bunların arasında matbuat dünyası ile tanışıp, oradan bütün ülkeye seslerini duyanlar olduğu gibi, yalnızca kendi muhitinde kalmayı tercih eden ve ömrünün sonuna kadar o çerçeveden taşmayan ilginç insanlarımız da olmuştur. Hemen her semtte, ama, kadim merkez olması sebebiyle daha çok sur içinde rastlanan bu çılginlarımız öyle farklı alanlarda yoğunlaşıyorlardı ki hayrete düşmemek mümkün değildir.

Zaman zaman hepimizin ya da

hepinizin içinden geçen birazcık 'dağıtma' isteği, bu insanlarımızın sürekli olarak yaptıkları tek şeydi. Eski İstanbul'un ölçülü ve incelikli gündelik hayatı içerisinde çeşebiler üzerinde küçük birer şok etkisi yapan bu davranışlar, bazan halk tarafından bir moda gibi taklid edilir, bazan da sohbet meclislerinin baş köşesine kurulurdu.

Esas itibarıyla, bugün talk şovcu namıyla beyazcamda arz-ı endam eden eşhasın yaptığı da birazcık sıradışı olması hasebiyle öne çıkan ve dozajlarında hafif değişiklikler görülen davranış ve sözler bütünüdür. Şimdi sizlere bahsedeceğim şahsı, İstanbul'un kadim mekanlarına uğruyorsanız şöyle ya da böyle mutlaka görmüş, görmemişseniz bile epeyce yükseklerden seyreden sesini duymuş olmanız gerektiğini düşünüyorum. Düşünüyorum, çünkü yakın çevresinde "Hilmi Amca" ya da "Hilmi Bey" olarak anılan ve bu sade ünvanından da oldukça memnun gözükken Sayın Hilmi Oflaz, günü başkalarıyla paylaşarak geçirmeyi seven ve sayıları gün geçtikçe azalan nadir insanlardan birisi. Onu, geleneksel sohbet ortamının, orta yaş ve genç kuşak entellektüellerce bir şekilde yaşatılmaya çalışıldığı Sinan Paşa Medresesi'nde sürekli olarak görmemiz mümkündür. Hoş, görmesenez bile, varlığına kesinlikle bigane kalamayacağınız bir ses tonu ile muhataba ya da cümle medrese sakinlerine aktarılan mevzular, gözlerinizi ister istemez bu ilginç adama çevirecektir. Biraz yakından bakıldığı zaman, Üs-